

Børne Blad

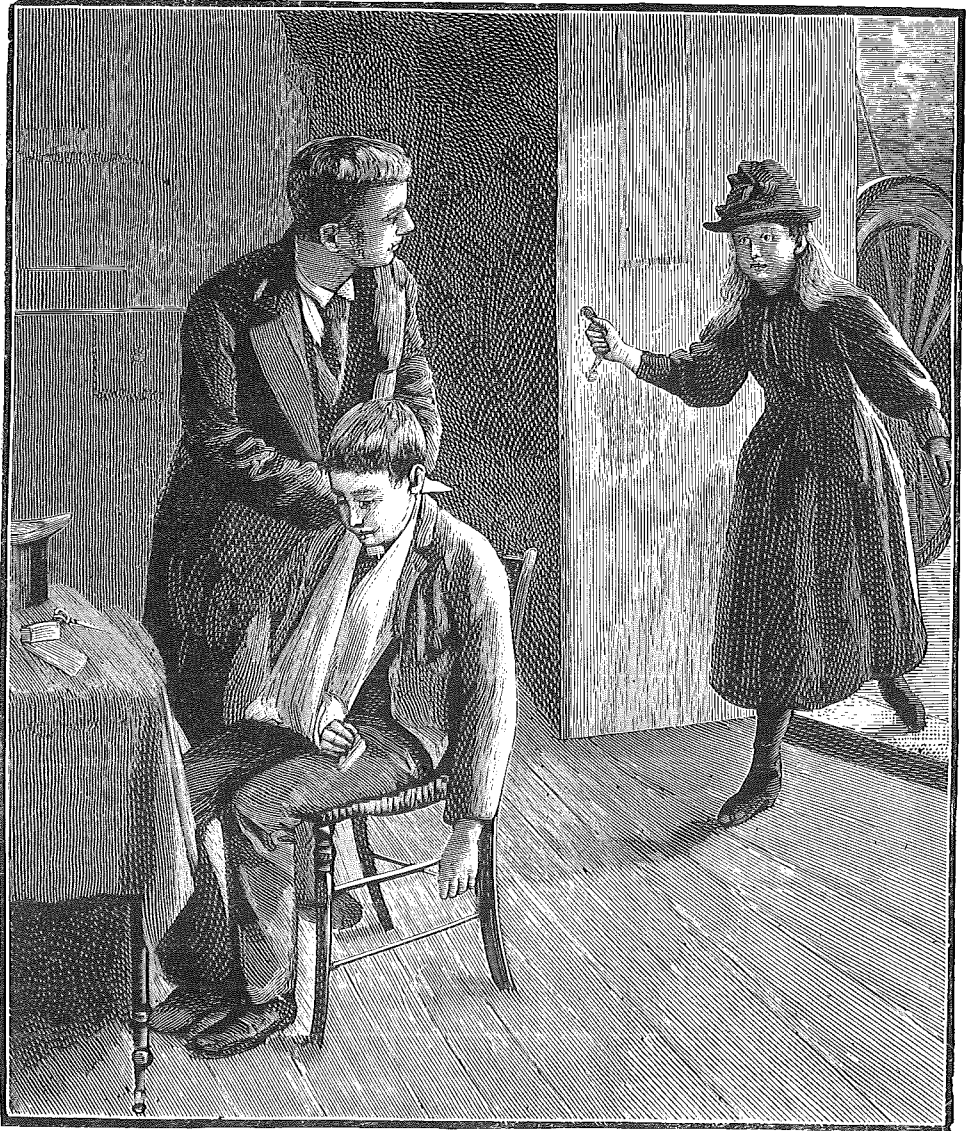

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 46.

12te november 1893.

19de aarg.

Efter tampen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forflid. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. levers bet for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortsættelse.)

Orgjæves raabte hun om hjælp; hun fik intet andet svar end etkoet. Ingen menneskelig bolig var at se paa nogen kant. Med skjælvende knær steg hun skyndsomt op paa en høide i nærheden for bedre at kunne se sig om. Da fik hun dybt nede paa den anden side af høiden se paa en bondegaard, som laa ensomt i skoven, omgivet af kornagre og grønne enge. Hun skyndte sig nedover saa hurtig som mulig og naaede rent forpusten frem til gaarden. Med taarer i øinene og graaden i halsen bad hun om hjælp. Manden og konen paa gaarden, som begge var adskillige tilaars, var snilde, medlidende folk og havde ondt af den uhykkelige pige. Bondetonen sagde til sin mand: „Spænd hesten for vor lille vogn; vi maa bringe den gamle syge mand ned til os.“ Han gik straks ud for at fæle paa en af sine heste og tage frem vognen, og medens han gjorde dette, hentede konen frem nogle tæpper, en kande med friskt vand og en flaske med edikke. Da Marie hørte, at landeveien var mindst en halv time længere til det sted, hvor hendes far laa, sprang hun med vandet og edikken opover samme vei, som hun var kommet, for saa hurtig som mulig at være hos den fjære gamle.

Da hun naaede frem til ham, var han blevet bedre. Han sad under et grantræ og var inderlig glad over at se Marie igjen,

han havde med smerte sabnet hende. Efter en stunds forløb kom vognen, og snart efter sad han i denne paa vei ned til bondegaarden.

Paa gaarden var der en sidebygning med en ganske pen stue, kammer og kjøkken; denne var for pleblirket ubeboet, og her skulde Marie og hendes far faa lov til at være. Bondetonen gjorde en god seng istand til den syge; Marie maatte lade sig nøie med en bænk at ligge paa; men hun tænkte kun paa, hvorledes hun bedst skulde kunne pleie faderen. Sygdommen var blot afkræftelse, som var en følge af den daarlige mad, de elendige nattekvarterer underveis og i det hele taget alle reisesens misfommeligheder. Den brave kone i huset sparede ikke paa noget, forat den syge skulde komme til kræfter igjen; hun sparede hverken paa mel eller eg, melk eller smør og slagtede endog flere gamle høns for at koge kraftig suppe til den udmattede reisende. Senere hentede hendes mand næsten daglig en due fra sin store duefloot og bad sin kone at stege dem til den fremmede. „Naar du ikke sparer dine høns, saa maa vel heller ikke jeg være for kneben“, sagde han smilende. Bonden og hans kone havde ellers hvert aar pleiet at deltage i en fest i en nærliggende landsby; men denne gang besluttede de at blive hjemme og anvende de penge, de ellers vilde have givet ud, til at kjøbe nogle flasker god gammel vin til den syge mand. Marie talte dem med taarer i øinene. „Hvorledes er der ikke overalt gode mennesker!“ udbrød hun, „og paa de ensomste steder finder man ofte de ædleste hjertier.“

Marie sad stadig ved sin faders seng. Men hun pleiede ikke at sidde med hænderne i skjød; hun var udmerket flink til at strikke og sy, og dette gjorde hun utrættelig for bondetonen. Hun sad aldrig et øieblik ledig, og konen var særdeles tilfreds med hendes tækkelige og beskedne væsen. Den gode pleie og den styrkende mad virkede godt paa gamle Jakob, og inden kort tid var han atter saa

frisk, at han kunde staa op af sengen. Heller ikke han havde været vandt til nogenstinde at være ubirksom, og han tog straks fat paa at flette kurve. Marie maatte hente kviste til ham. Hans første arbejde var en god smuk haandkurv, som han forærede bondetonen som tegn paa sin taknemmelighed. Han havde fuldkommen truffet hendes smag. Kurven var smuk, god og sterk; paa kurvens laag var med hørødt farvede vidjektiviste indflettet begyndelsesbogstaverne til hendes navn tilligemed aarstallet, — og paa kurvens sider var af gult, brunt og grønt farvede vidjer anbragt en bondegaard med straataag og et par grantrær ved siden. Alle i huset beundrede det vakre arbejde; men især var tonen overordentlig glad over den smukke gave, og hentydningen til hendes gaard, som hedte „Granly“, syntes især at have vundet hendes bifald.

Da Jakob atter var fuldstændig frisk igjen, sagde han til manden paa „Granly“ og hans kone: „Nu maa vi ikke længere falde eder til byrde; det er paatide, at vi drager videre.“ Men bonden greb hans haand og sagde: „Hvad er det, De siger, gamle Jakob? Jeg haaber dog, at vi ikke har fornærmet eder paa nogen maade. Hvorfor vil I reise? De er dog ellers en forstandig mand; men dette er et underligt indfald.“

Og bondetonen tørrede sine øine med sit forklæde og sagde: „Bliv dog hos os. Det er langt paa aaret. Løvet begynder allerede at gulne, og vinteren staar for døren. Vil De da endelig paany blive hvg?“

Jakob forstod, at grunden, hvorfor han vilde reise, alene var den, at han var ræd for at falde til besvær.

„Til besvær!“ sagde bonden. „Hav ingen bekymringer i saa henseende. I den lille stue er I ikke iveien for nogen, og hvad I behøver, fortjener I jo selv selv.“

„Ja“, sagde bondetonen, „det fortjener Marie blot ved at strikke og sy. Og naar

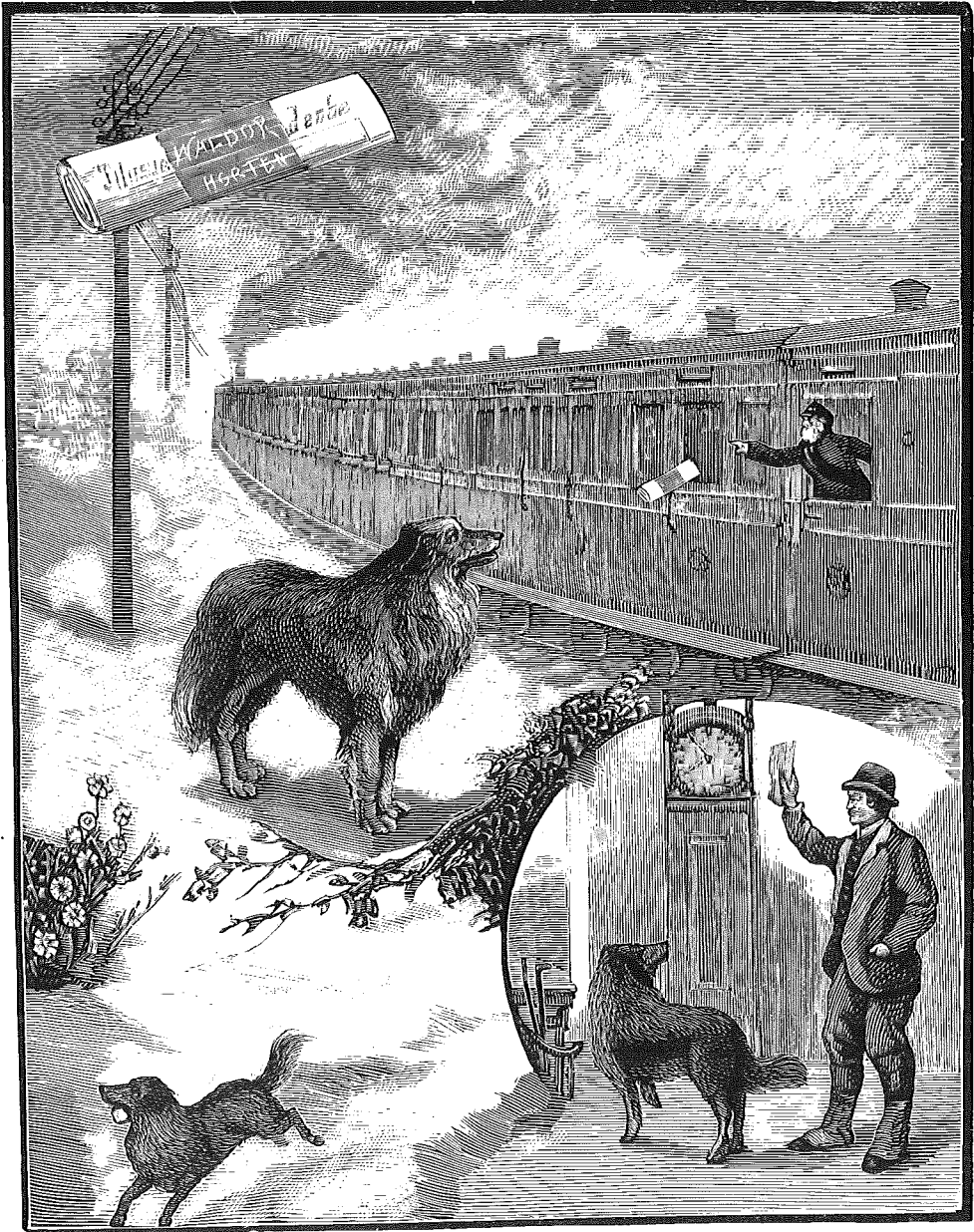
De, Jakob, fremdeles vil flette kurve, vil I greie eder svært godt. Da jeg nylig var over hos møllerkonen og holdt hendes barn til daaben, havde jeg med den smukke kurv, De har foræret mig, og alle de bondetoner, som var tilstede, vilde gjerne have lignende kurve. Jeg skal skaffe Dem bestillinger nok. De skal ikke komme til at mangle arbejde.“

Jakob og Marie blev altsaa paa Granly til baade bondens og hans hustrus store glæde.

10. Jakobs og Marias lykkelige dage paa Granly.

Jakob og Marie indrettede sig nu saaledes i sin lille bolig, at de kunde føre egen husholdning, hvilket de helst vilde. Stuen blev forsynet med de nødvendige husgeraad og kjøkkenet med en del kjøkkentøj. Hvor glad sølte ikke Marie sig ved atter at have et hjem og ved at kunne toge mad for sin far. Og hvor lykkelig levede ikke far og datter sammen her i det stille hjem! Medens Jakob flettede kurve, og Marie strikkede eller syede, spærte de mangen fortrolig samtale sammen. Mangen aften tilbragte de ogsaa inde i stuen hos gaardens folk, og baade bonden og hans kone og alle i huset syntes saa godt om at høre paa Jakobs forstandige tale og lærerige fortællinger. Saaledes tilbragte de her en lykkelig vinter og merkede lidet til alle den barske aarstids besværligheder.

Til gaarden hørte en større have, som var i en alt andet end god stand. Bonden havde altid saa meget at gjøre paa marken, at han fik liden tid til at syse med haven, og han havde heller ikke stor forstand derpaa. Men nu paatog Jakob sig at bringe haven i orden. Allerede om høsten havde han gjort forberedelser dertil, og straks sneen var gaaet bort om vaaren, begyndte baade han og Marie at arbejde i haven fra tidlig om morgenen til sent paa aftenen, og saavel kjøkkenhaven som blomsterhaven blev sat i den bedste stand. Ogsaa frugttrærne tri-

„Skot“ henter posten.

Enaa venner.

bedes under Jakobs pleie bedre og bar mere frugt. Der var velsignelse ved alt, som han tog fat paa.

Marie havde de første foraarsdage længe ledt efter violer langs taarnehækken, som omgav haven; hun var hver vaar vant til at bringe sin far den første buket. Endelig fandt hun en del og kom trydesfuld med den smukke duftende buket til den gamle.

(Fortsættes.)

Et rytterslag i skolegaarden.

(Med billede.)

Gutterne var bleve rent krigerste af sig. Hele slag udtjæmpedes i skolegaarden i friminuterne.

Det var tidlig paa høsten, saa der ingen anledning var til at bygge snefæstninger og vise sit krigermod i sneboldkampe. Heller ikke var det i exercitce med trægeværer og sabler ved siden, hvori deres krigerlyst vrede sig. Nei det var rytterslag, som blev udtjæmpede.

De større gutter var heste, og de mindre havde som ryttere plads paa deres skuldre. I lange rækker ryttede de mod hverandre. Hestene galloperede, og rytterne raable hurra.

I spidsen red ansørerne. De havde store nabne. Den ene gav sig ud ud for at være selve Gustav Adolf, og han, som paa den anden side førte sine tropper i kampen, var ingen mindre end Tilly. Og de smaa ryttere svingede med armene og raabte udfordrende til sine modstandere.

Fremad gik det og tilslut stormede afdelingerne sammen. Nu begyndte kampen for alvor. Nu gjaldt det, hvem der kunde støde sin fiende af hesten. Snart laa flere baade heste og ryttere paa valpladsen; men mere end en af de smaa krigere var rask oppe paa sine heste igjen og fortsatte modig kampen.

Omkring Gustav Adolf og Tilly var slaget haardest. De to feltherrer havde selv

mødt hinanden og kjæmpede tappert ansigt til ansigt. Længe maalte de kræfter, uden at det var godt at vide, hvem der skulde blive den seirende. Begge havde kraftige heste og sterke arme og ryg, og seiren var ubis. Kampen rasede omkring dem, og stridsmænd faldt ved deres side; men endnu sad de to lige fast i sadelen.

Tilslut red begge modstandere et stykke fra hinanden for med forsøget fart at kunde storme mod hverandre. Det blev et voldsomt sammenstød, som skulde afgjøre stridens udfald. Tilly vakkede og styrkede med sin hest til jorden. Men Gustav Adolf havde saadan fart, at baade han og hans hest styrkede over den faldne fiende. I næste øieblik er dog Gustav Adolf atter paa benene og svinger sig hurtig op paa sin hest. Og saa Tilly er rask oppe igjen; men hans hest bliver liggende, den var bleven saaret i kampen.

Snart var hele guttestæren samlet om den stakkars gut, som nu havde reist sig og stod der bleg og med den ene arm hængende slapt ned. Armen var bruffet.

Ogsaa flere af lærerne kom til. En af gutterne maatte skyndsomt springe efter en vogn, hvorpaa Henrik — saa hed den stakkars gut — ledsaget af en lærer kjørte afsted til doktoren.

Der blev samtidig sendt bud til guttens hjem, forat hans forældre skulde blive underrettede om, hvad der var hændt. Disse var ikke hjemme; men hans søster ilede, straks hun fik høre om det slette uheld, afsted til doktorens kontor for at saa vide, hvorledes det stod til med hendes kjære bror. Han var da allerede forbundet. Ligesaa kjæt, som han havde været i kampen, viste han sig ogsaa, medens armen blev forbundet og lagt i bind. Han bed sig i læberne, naar det gjorde ondt, men var saa taalmodig, at doktoren maatte beundre ham.

Det var den høire arm, som var kommen tilskade, og i lang tid kunde han hverken skrive eller benytte haanden paa anden

maade, heldigvis blev han dog ganske god igjen, saa det indtrufne ingen følger fik for livet. Men paa skolen blev den farlige leg forbudt for fremtiden; ialfald fik ikke gutterne lov til at sidde helt oppe paa hverandres skuldre, naar de skulde holde rytterkampe.

Sæt godt mod ondt.

(Af Helene.)

Grev N. og hans hustru var i høi grad hovmodige og ætstolte, de var endvidere heller ikke frie for at være en del nærige. I en landsby, som hørte til grevens gods, boede en ung sypige ved navn Ane Marie. Denne kom ofte op paa slottet for at sy for grevinden og maatte altid være rede til at komme, saa ofte hun blev tilkaldt. En dag skulde grevinden have lidt ændret ved en kjole; hun sendte derfor bud til Ane Marie. Hun var hjemme, men da moderen var meget syg, svarede hun budet, at hun ikke kunde komme, fordi hun skulde pleie sin mor. Dette var mere end den hovmodige dame kunde taale. Hun mente, at hun skulde betjenes fremfor alle andre, og i sin vrede sendte hun bud til sypigen, at hun nu ikke vilde have mere med hende at bestille, hun maatte ikke vente mere arbejde der paa slottet. Dette var et tungt slag for den unge pige, da hun havde tjent meget mellem aar og dag ved at sy for grevinden. Men lidt efter lidt fik hun dog, da moderen atter blev rask, arbejde nok fra egnens beboere, og nu var hun fri for mange pinlige ydmygelsler, hun maatte taale af den hovmodige frue.

Et par aar efter skede det, at der kom en ondartet tyfus der paa egnen. Den gang havde man ikke et saadant kjendskab til sygdommen som nu, derfor døde der en del, baade ældre og yngre.

Grev N. blev ogsaa syg, og han blev meget haardt angreben. Lægen bestemte straks, at den syge skulde have en paalidelig

sygepleieresse, og da man den gang hverken havde diakonisser eller private sygepleieresser, var en saadan vanskelig at finde.

Grevinden var selv svag, hun kunde ikke overtage pleien, og pigerne paa slottet var enten bange for sygdommen eller manglede paa grund af herskabets utaalelige hovmod hjertelag til at ofre sig for den syges pleie. Det var en streng tid nu paa slottet; det er altid sørgeligt at være venneløs, men dobbelt sørgeligt bliver dette dog i tunge tider. Dog, den trange tid endtes før grevinden anede det. En morgen kom Ane Marie op paa slottet og tilbød sig som sygepleieresse. Hun havde pleiet flere af landsbyens syge; nu havde hun faaet at vide, at greven var syg og laa uden pleie, derfor kom hun og tilbød sin hjælp.

Hun satte nu paa en smuk maade godt mod ondt. Med trofast kærlighed pleiede hun den syge og havde den glæde at se, at han blev rask igjen.

Hendes tause prædiken blødgjorde grevfamiliens hjerter, i det mindste overfor Ane Marie. Hun fik en fast og vellønnet stilling paa slottet, og inden greven døde, udfatte han en sum penge for hende, saa at hun kunde gaa en sorgfri alderdom imøde.

Kjendetegn.

Da jeg fornylig sammen med en ven, som kjendte en hel del til kinesiske kikke, betragtede nogle missionsbilleder, blev jeg overrasket ved den pludselige bemærkning: "De er kristne."

Jeg saa ngiere efter paa billedet. Det var en kinesisk far med sit barn paa armen og hustruen siddende ved siden af.

"Hvoraf ved du det?" spurgte jeg, idet jeg ikke kunde se noget paa billedet, som antydede, at de var kristne. "Ser du ikke, at faderen har barnet paa armen? Ingen hedensk kineser vilde gjøre dette!" var svaret. — Ja kristendommen er grundvolden til familiekjærligheds hellige glæder.

Hunden „Skot“.

(Med billede.)

Her berettes stadig nye overraskende eksempler paa hundens klogskab og forstand. Følgende om en hund ved navn „Skot“ stod for en tid siden i et engelsk blad:

Dens herre boede temmelig langt borte fra nærmeste jernbanestation og studerede ofte paa, hvorledes han om morgenen kunde faa dagens aviser nogenlunde tidlig; intet postbud bragte aviserne omkring, hvorfor de maatte hentes; mon det tog altfor megen tid, hvis han hver morgen skulde afbryde sit arbejde for at ride afsted efter posten. Saa faldt han paa den tanke, at det kanske kunde lykkes at oplære „Skot“ til at hente aviserne; den var endnu temmelig ung; men han havde saa stor tillid til dens klogskab, at han fandt det værdt at gjøre et forsøg. Han aftalte derfor med jernbanetogets konduktor, at han hver morgen skulde faa aviserne paa stationen og kaste dem ud fra toget, naar han kom til et bestemt sted, som laa omtrent en fjerdingvei fra gaarden, og hvorhen der var meget kortere vei fra denne end helt til jernbanestationen.

Den næste morgen tog han „Skot“ med sig til stedet. Toget kom farende afsted og peb og larmede. Hunden blev bange, men dens herre behøvede blot et bestemt „stille!“ for at faa den til at staa rolig. Toget ilede forbi, og aviserne blev kastede ud. „Skot“ fik straks befaling til at tage dem op. Den adløb villig og bar dem hjem i sin mund. De tre følgende morgener fulgte manden atter sin hund til stedet. Den behøvede nu ikke længere at faa anvist, hvad den skulde gjøre, men greb aviserne, straks de var kastede ud.

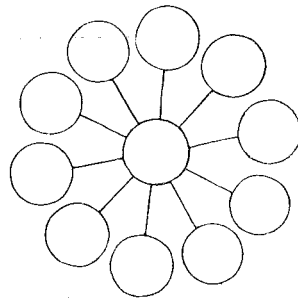
Nu mente manden, at hunden kunde gjøre turen alene. Klokken ti minutter over otte om morgenen viste han „Skot“ en avis og sagde: „Afsted nu, Skot!“ Hunden saa først spørgende paa ham, ligesom for at faa vide, om han ikke som sedvanlig vilde følge med selv, men sprang derpaa fornøjet afsted. Den var paa sin post allerede en god stund, før toget kom, og blev staaende taalmodig og vente. Konduktøren kastede aviserne ud og blev staaende og se efter hunden, spændt paa

hvorledes det vilde gaa. Men „Skot“ gjorde, som den var vant til; den greb straks aviserne og ilede hjem, hvor den naturligvis fik en særdeles god modtagelse.

Fra nu af fulgte det naturligt af sig selv, at den hver morgen hentede posten, og den kloge hunds navn blev kendt i vid omkreds. Altid udførte den sin gjerning med den største nøiagtighed. Engang hændte det, at den havde taget plads paa selve jernbanelinjen og let kunde være bleven dræbt, hvis ikke lokomotivføreren ved sterk piben havde faaet den bort i sidste øieblik; men siden passede den sig for nogengang at komme jernbanekinnerne for nær; den saaes stadig at staa paa lidt afstand og vente.

Saaledes ser vi den ogsaa staa paa vort billede, medens aviserne kastes ud til den fra toget. Længere nede sees den slynde sig hjem med disse i munden, og længst til høire viser dens herre den en avis og siger: „Nu faar du afsted, Skot.“

Ridt hovedbrud.

Giv tallene 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 plads i ovenstaaende smaa cirkler i saadan orden, at summen altid bliver 18, naar man lægger sammen tallene i tre cirkler i samme linje.

Opløsning paa bogstavgaader i nr. 44.

I. Stavanger. II. Tvedestrand.